

[Alfred Jensen.]

i Gaar, og jeg maa vel hellere tilføje: ogsaa efter den sidste Tids Udtalelser paa offentlige Møder af forskellige politiske Personer, for efter disse staar det jo fast, at der hos det store Flertal her i dette Ting er et udpræget Ønske om at komme ind i en eller anden Form for Alliance med Vestmagterne. Og det var vel egentlig det, Problemet gjaldt, om der foreligger en saadan Orientering mod Vest eller ej. Vi har ikke noget mod Pagter og Alliancer, men vi maa forlange, at saadanne Pagter og Alliancer tjener Fredens, Demokratiets og Uafhængighedens Formaal. Hvor det ikke er Tilfældet, maa vi sige fra. Jeg vil ikke tro, det skulde være nødvendigt for mig at gentage, hvad min Partifælle i Gaar sagde om U. S. A.s Politik, hvor adskillige Politikere har udtalt sig utvetydigt om, at man kunde tænke sig en Krig — der foreligger ikke Udtalelser af samme Art fra den Side, som man her i Tinget har mistænkt for at være interesseret i en Krig —, det vil sige, at vi skal være i allerhøjeste Grad betænkelige ved at indtræde i et saadant Makkerskab. Jeg forstaar det saadan, at der ikke i Danmark findes nogen, der ønsker en Krig, ikke nogen, der ønsker, at Danmark skal blive udsat for det, det tidligere, nemlig den 9. April, blev udsat for, og derfor er jeg enig med dem, der hævder, at vi maa have vort Beredskab i Orden, ogsaa et Kupperedskab, saa vi ikke bliver udsat for noget lignende.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne gøre opmærksom paa, at Danmark er særdeles udsat for at blive misbrugt en Gang til. Vi har fra Besættelsestiden et Utal af Flyvepladser, som aldeles ikke har noget Formaal til Forsvar af Danmark, som heller ikke er bygget dertil, men som Tyskerne tværtimod byggede for at bruge dem som Angrebsbaser imod andre Lande. Disse Flyvepladser ligger der endnu i Dag og kræver Udgifter for den danske Stat til Bevogtning m. m. De er en Fare for vort Land. En Agressormagt kan i en given Situation bruge dem, og det kan vi ikke være interesserede i. Der har i Dag været givet saa mange gode Raad om, hvad vi skal foretage os for at være klar til at møde Faren, og jeg vil da ogsaa blande min Røst i Laget og sige, at vi bør ødelægge Flertallet af disse Flyvepladser, saa en fremmed Agressormagt ikke ud fra dansk Omraade skal kunne føre Krig mod andre.

Jeg skal ud fra disse Betragtninger udtale, at vi ikke i denne Omgang kan være med til at stemme for det foreliggende Bemyndigelsesforslag.

Evald Christensen: Vi er som Gruppe imod Bemyndigelseslove og ogsaa imod denne. I Dag skal vi tage Stilling til et Forslag til Lov om Bemyndigelse til at afvige fra visse Bestemmelser i Love angaaende Hærens og Søværnets Ordning. Naar man læser Lovforslaget igennem, synes jeg, man kommer til det Resultat, at Forslaget gaar alt for vidt. Bemyndigelsen gælder jo ikke for nogen særlig lang Tid, men da det formodentlig vil tage et Par Aar, inden Forsvarskommissionens Arbejde er færdigt, vil der vel komme et nyt Forslag til Bemyndigelseslov.

Det foreslaas først, at Forsvarsministeren skal bemyndiges til at bestemme det Antal Mænd, der aarligt skal uddannes i Hæren og i Søværnet, og endvidere skal han kunne fravige Bestemmelserne vedrørende Tjenestetid, Tjenesteligt og Genindkaldelse. Med Hensyn til Genindkaldelse kunde jeg have Lyst til at spørge den højtærede Forsvarsminister, om den ikke kan komme til at virke meget ubehageligt, i visse Tilfælde saa ubehageligt, at den mere eller mindre eller helt kan betyde Ødelægelse af en Mands Eksistens, især hvis Genindkaldelsen kommer mange Aar efter, at den almindelige Tjenestetid er forbi? Og hvad vil det sige, at der gives Forsvarsministeren Bemyndigelse til at bestemme Tjenestetiden? Hvis Tjenestetiden f. Eks. er 9 Maaneder, skal Ministeren saa have Lov til uden videre at forhøje den til 11 Maaneder eller maaske en endnu længere Tid?

Fortsætter man med at gennemgaa § 1, forekommer det mig, at der ikke er nogen Grænse for, hvad den højtærede Forsvarsminister ønsker Bemyndigelse til. Bemyndigelsen skal ogsaa strække sig til Tilvejebringelse af de nødvendige Forsyninger af Udrustning, Materiel, Køretøjer, Vaaben og Ammunition, Inventar m. v., baade til Hæren og Søværnet. Tilsyneladende blev der købt ind — jeg vil ikke sige formaalsløst, men ret planløst og uhyre bekosteligt paa visse Omraader lige efter Kapitulationen. Skulde det ikke være Tiden at holde op med det? Lad os faa Sagerne forelagt her i det høje Ting, saa Folkets valgte Mænd og Kvinder faar Lejlighed til at tage Stilling til disse store og afgørende Forhold for vort Land og for vort Folk. Der kan vel komme Øjeblikke, da en Minister efter Samraad med hele Regeringen kan blive nødt til at foretage sig Ting, som der ikke bliver Tid til at tale med Rigsdagen om, men lad det være den sidste Udvej. Har det Hastværk med Ændringer, med Indkaldelse af Mand-